

Съ много вече кривди мълкомъ помирихъ се;
И сторихъ това азъ, и не възмутихъ се, —
Стисканъ на теглата въ звѣрския хамотъ.

Видѣхъ какъ грухнѣхъ моитѣ кумири —
И какъ злото свѣтско безъ жалость истри
Всякой култъ и вѣра изъ мойта душа;
Видѣхъ въ каль светитѣ мои идеали,
Знамената честни — оплюти парцали,
Съ които търгува мръснатата лъжа.

Видѣхъ я азъ нея въ царска багреница,
Честността — въ окови, правдата — въ тъмница —
Видѣхъ азъ на злото стихийната мощъ,
Видѣхъ му и наглий триумфъ, тържеството,
Изгубихъ азъ вѣра въ Бога и въ доброто,
И наста въ душа ми безконечна нощъ.

И сега, о Музо, безъ олтаръ живѣжъ ...
Любовъта една би... Уви, и отъ нея
Ранитѣ щъ носжъ дор' бждж човѣкъ
Изъ чашата ѝ сладка пихъ съсъ сичка сила,
Но съ капката нектаръ море отъ горчила
Испихъ, и отровенъ останахъ на вѣкъ.

За какво да пѣжъ? Дѣ изворъ за пѣсенъ?
Въ душата ми само уломки и плѣсенъ?
И тиня отъ бури, и отчаянъ мракъ.
Искра свѣтла божія тамо не прониква
И тя на доброто вече се неотклиева,
И дори да плаче тя забрави какъ!

Дѣ изворъ за пѣсни? Въ природата дивна?
Тя ми стои чужда, като гробъ противна,
Съ вѣчната си хубость и нетлѣнъ покой.